

РЕШЕНИЕ

№ 3183

гр. Варна, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело № 20213110113582 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени от Й. Д. К., действащ чрез адв. П. П., против "Т. Ц. Е." ЕООД, действащ чрез адв. М. Т., първоначално обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **1 000.00 лева /хиляда лева/**, *частичен иск от общо 70 000.00 лева /седемдесет хиляди лева/*, представляваща парично обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в телесни увреждания, негативни емоционални и психически преживявания, болки и страдания, вследствие на трудова злополука, настъпила на 27.04.2021 г. в гр. Варна, както и сумата в размер на **354.91 лева /триста петдесет и четири лева и деветдесет и една стотинки/**, представляваща обезщетение за имуществени вреди – претърпени загуби, изразяващи се стойността на извършените разходи за прегледи и лечение.

Твърди се в исковата молба, че ищецът от 09.12.2020 г. е бил в трудово правоотношение с ответното дружество, като заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил“. В предмета на трудовите му задължения е било да управлява поверения му автомобил по зададени от ръководителя на предприятието маршрути, да извършва преглед на повереното му МПС, както и да изпълнява други конкретно възложени му задачи. Сочи се, че на **27.04.2021 г.** през време и по повод на извършваната работа – при освобождаване на ремарке от поставените обезопасителни колани, ищецът загубил равновесие и паднал от височина около 3 метра, вследствие на което получил множество травми. Навеждат се доводи, за това че злополуката била декларирана от ответника като трудова. С разпореждане № 30512 от 11.05.2021 г. на ТП на НОИ – гр. Варна, същата била приета за такава по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. Твърди се, че вследствие на злополуката на ищеца били причинени телесни увреждания, обусловили временно разстройство на здравето, като същият получил мозъчно сътресение със загуба на съзнание, двустранна белодробна

тромбоемболия, фрактури на пето, шесто, седмо и девето ребро в ляво дорзално по скапуларна линия, както и фрактура на дясна илиачна кост. Страдал от лесна умора, недостиг на въздух при обичайни усилия, болка в гърдите при минимални движения, сърцебиене и палпитации в покой, в т. ч. гадене и главоболие. Излага се, че тежкото му състояние налагало често посещение на различни болнични заведения, както и провеждане на различни изследвания. В резултат на процесната злополука освен физическите болки и страдания ищецът твърди, че дълго време не можел да ходи, да се навежда и обръща, бил прикован към легло в продължение на месеци. Към настоящия момент още не е бил излекуван напълно. Променил е целият си начин на живот. Преживял е тежък психо-емоционален шок и физически дискомфорт. Това му състояние продължило повече от пет месеца, като през първия половин месец състоянието му било животозастрашаващо. Сочил се, че и към настоящия момент непрекъснато ходел на контролни прегледи заради нанесените травми. По време на лечението му при него постоянно е трябвало да има някой от близките му, за да могат да го обгрижват и обслужват, тъй като не можел да се справя сам за физиологичните си нужди. Поради това обстоятелство изпитвал чувство, че е в тежест на семейството си, не можел да работи пълноценно, разсейвал се и не можел да извършва обичайните си работи и чисто човешките си задължения. Сочил се, че работодателят не е заплатил никакво допълнително обезщетение на ищеца, като последният сам платил медикаментозното си лечение, чийто общ размер възлиза на 354.91 лева, формирана както следва: 160.00 лева – за медицинската услуга ПЕТ скенер; 30.00 лева – за кръвни изследвания; 11.60 лева – за такса преглед; 29.00 лева – за такса престой; 124.31 лева – за капсули „прадакса“.

По същество се моли искове да бъдат уважени.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноски.

В условията на евентуалност е инвокирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, в който се излагат съображения за неоснователност на предявените искове, като се оспорват същите както по основание, така и по размер.

Ответникът не оспорва наличието на учредено между страните трудово правоотношение. Не се оспорва, че по време на действието на трудовия договор на 27.04.2021 г. е настъпила злополука, която е призната от НОИ за трудова.

Оспорва се обаче механизмът на настъпване на злополуката, както и твърдението, че ответникът е паднал от 3 метра, включително и причинно-следствената връзка между злополуката и травматичните увреждания. Оспорва, злополуката да е оставила неблагоприятни последици върху физическото, психическото и емоционалното състояние на ищеца. Твърди се, че предявената претенция е прекомерна с оглед конкретиката на казуса и не е съобразена със законовия принцип за справедливо обезщетяване на неимуществените вреди, залегнал в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Ответникът инвокира и **възражение за съпричиняване** от страна на пострадалия с правно основание чл. 201, ал. 2 КТ вр. чл. 51, ал. 2 ЗЗД, доколкото твърди, че последният, проявявайки **груба небрежност**, е допринесъл за увреждането си. Конкретно се твърди, че управлявал неадекватно поверения му тежкотоварен камион, като се посочва, че при освобождаване на обезопасителните колани от ремаркетото, ищецът не е спазил правилата за безопасни условия на труд и инструкциите на работодателя си. Ищецът е бил с работни обувки, предоставени му от работодателя в комплект с работно облекло и лични предпазни средства, но обувките не са били добре обути от самия ищец и поради това той се е спънал и паднал. Сочил се, че служителят не е направил правилна преценка за организацията и последователността на действията си преди започване на конкретната работа и не са били преценени възможните рискове.

По същество моли съдът да отхвърли предявените иски, а в условията на евентуалност – да намали размера на претендираното обезщетение с оглед принципа за справедливост и възражението за съпричиняване.

Претендира сторените съдебно-деловодни разноски.

Третото лице-помагач на страната на ответника „ЗЕАД „Б. Ж. В. И. Г.““ ЕАД, конституирано с определение № 244 от 10.01.2022 г., постановено по делото, в указания от съда срок оспорва изцяло предявените иски както по основание, така и по размер. Не оспорва твърдението, че ответното дружество е сключило с третото лице – помагач застрахователен договор за Групов застраховка „Злополука“ с период на застрахователното покритие считано от 02.06.2020 г. до 01.06.2021 г., по силата на който договор застраховани лица са служителите на ответното дружество, съгласно приложен към договора списък. Изразява становище по същество, като твърди, че отговорността на застрахователя не е тъждествена, не покрива работодателската отговорност по чл. 200 от КТ. Сочи се, че законът не урежда наличието на личен регресен иск на работодателя - застраховащ срещу застрахователя в случаите, когато е сключена лична застраховка „Злополука“ върху живота и здравето на застрахованите лица, а именно работниците и служителите, като до настоящия момент не е предявена претенция за изплащане на застрахователна сума от страна на ищеца - застрахован по договора Й. К., към застрахователното дружество - трето лице – помагач в настоящото производство. Твърди, че отговорността на работодателя не следва да бъде ангажирана, ищецът е допуснал съществени нарушения на трудовото законодателство, в т.ч. и на разпоредбите досежно безопасните условия на труд, не е изпълнил точно трудовите си задължения, сам се е поставил в състояние, което е предизвикало настъпването на вредоносния резултат. Сочи, че е налице самоувреждане на пострадалия вследствие на нарушаване от самия него на трудовите правила, обезпечаващи личната му безопасност при работа.

В хода на проведеното о.с.з. ищецът, редовно призован, не се явява лично. Чрез адв. П. поддържа исковата молба. На основание чл. 214, ал. 1 от ГПК, увеличава размера на предявения иск за присъждане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди от 1 000.00 лева на **60 000.00 лева**, частично от общо 70 000.00 лева. Доразвива своите доводи за уважаване на претенциите му в депозираните писмени бележки.

Ответникът, редовно призован за същото о.с.з., представлява се от адв. Т., чрез който поддържа отговора на исковата молба. Също доразвива своите възражения за неоснователност на исковите в депозираните писмени бележки.

Третото лице-помагач на страната на ответника, редовно призован, не се представлява в о.с.з.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба, отговора и становището на третото лице-помагач, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

По делото не се спори, а и от приобщения трудов договор № 593 от 08.12.2020 г. /л. 31/ се установява по несъмнен начин, че страните в настоящото производство са страни и по трудов договор, сключен на 08.12.2020 г., като ищецът е заемал длъжността „шофьор тов. а-л над 12т““ срещу насрещното задължение на ответника за заплаща уговореното трудово възнаграждение.

Безспорно е, че на 27.04.2021 г. ищецът е претърпял злополука, която е декларирана от ответника като трудова и е призната като такава с разпореждане № 30512 от 11.05.2021 г. на НОИ ТП – гр. Варна /л. 25/. Видно е от административния акт, съставен въз основа на протокол № 04/29.04.2021 г. за разследване на злополуката от осигурителя, че злополуката е

станала при освобождаване на товар от обезопасителни колани от ремарке. Ищецът е загубил равновесие и паднал, вследствие на което е получил мозъчно сътресение, без открита вътречерепна травма.

По делото не се спори, а и от приобщените на л. 79 и следв. писмени документи се установява по несъмнен начин, че между ответното дружество и третото лице – помагач на негова страна е учредено застрахователно правоотношение, с период на застраховането от 02.06.2020 г. до 01.06.2021 г., с предмет Групова застраховка „Злополука”.

По делото са ангажирани и инструкциите на ответника-работодател за безопасна работа при ръчно изпълнение на товаро-разтоварни работи и складиране на материали и при товаро-разтоварната дейност с автомобили и ремаркета /л. 90 и следв./, от които е видно, че работниците при работа задължително следва да използват одобрените и предоставени съобразно степента на риска лични предпазни средства и дрехи за вида, употребата и начина на съхранение, на които работещите са инструктирани, ведно с книгата за инструктаж по безопасност и здраве при работа от 01.08.2019 г. /л. 93/, от която е видно, че ищецът е запознат със съдържанието на инструкциите за безопасна работа на работодателя.

От ангажираните по делото писмени документи се констатира, че ищецът е сторил разходи за лечение и медикаменти в общ размер на 354.91 лева, формирана, както следва: 160.00 лева /л. 56/ – за медицинската услуга ПЕТ скенер; 30.00 лева /л. 72/ – за кръвни изследвания; 11.60 лева /л. 46/ – за такса преглед; 29.00 лева /л. 46/ – за такса престой; 124.31 лева /л. 46/ – за капсули „прадакса“.

От заключението по назначената СМЕ се констатира, че свързаните с инцидента травматични увреждания се изразяват в травма на главата – сътресение на мозъка; травма на таза – фрактура на дясна илиачна кост; травма на гръден кош – фрактури на ребра в ляво, контузия на бял дроб, усложнени с парациална белодробна тромбемболия. Експертното заключение е в унисон и с ангажираната по делото медицинска документация. Травмата на главата е лекувана в условията на хоспитализация, консервативно. Не са възникнали усложнения. За травмата на таза е препоръчано домашно-амбулаторно лечение – постелен режим, натоварване и придвижване с патерици и прием на болкоуспокояващи медикаменти при необходимост. Нараняванията, определящи гръдна травма, са диагностицирани на по-късен етап при поява на свързаните с тях усложнения. Тромбемболията е животозастрашаващо състояние, налагащо консервативно болнично лечение с активно прилагане на антитромботична терапия. Фрактурите на таза и ребрата са довели до трайно затруднение в движенията на десния долен крайник и съответно на тялото за период от около 2-2,5 месеца, като пълното възстановяване с възможност за обичайно по степен натоварване би се постигнало към четвъртия месец, предвид това че се касае за съчетана травма с увреда в две отделни области. Констатира се, че опасността за живота, обусловена от тромбемболията, е преодоляна от медицинската помощ, включваща активно антитромботично лечение. Установява се още, че необходимото лечение, което се е наложило след хоспитализацията в кардиологична клиника се изразява в продължителен прием на антитромботични препарати, в случая медикамента „Прадакса“. Прилагането му е било наложително поради завишения риск от развитие на подобно състояние, докато не се преодолеят травмените изменения в белия дроб и напълно зараснат фрактурите на костите. Лечението с „Прадакса“ е назначено за период от 4-6 месеца. Към настоящия момент приемът на медикамента е преустановен и всички нарушения, свързани с травмите, са преодоленни, като инцидентно - при натоварване, има оплаквания като лек задух, понякога болка в лява гръдна половина. Констатира се още, че животозастрашаващото състояние на ищеца е било обусловено от постравменото усложнение – тромбемболия и е пряко свързано със засягане на една от жизненоважните функции – дишането, а донякъде и сърдечната дейност. В процеса на своето развитие непълните тромбемболии, ако не доведат до смърт в първите часове след възникването си, обуславят развитие на белодробен инфаркт, чиято

квалификация е също в групите на животозастрашаващите състояния. Към настоящия момент увреденото от травмата здраве на ищеца е възстановено. Не са останали ограничения в движенията и нарушени функции. Представените по делото разходи – потребителски такси за престоя на ищеца в двете лечебни заведения; закупуването на антитромботичен препарат „Прадакс“ и провеждане на ПЕТ/КТ изследване, са пряко свързани с диагностиката и лечението на травмата.

От експертното заключение са установява още, че ищецът е страдал от хронични заболявания, а именно хипертонична болест, без състояние на сърдечна недостатъчност; исхемична болест на сърцето с коронарен инцидент през 2016 г. и поставен стент; дислипидемия – нарушения в липидната обмяна. И за трите състояния на ищеца е назначена и прилагана поддържаща медикаментозна терапия и към настоящия момент. Поддържат се с добър контрол на артериалното налягане и липидния профил. При проведените множество образни изследвания са установени начални дегенеративни изменения по прешлените на гръбначния стълб – без усложнения и без данни за възникнали с тях оплаквания. Данни за претърпени травми преди процесния инцидент не се установяват.

В о.с.з. вещото лице поддържа заключението по СМЕ и допълва в хода на изслушването му, че във връзка с травмата и постратмвените състояния, специално за гръдната травма, не са останали трайни усложнения, които да предполагат рискове от заболявания на белия дроб или повторна емболия, или инфаркт на бели дробове, или към други респираторни заболявания. Към момента на инцидента здравословното състояние на ищеца било добро, позволяващо нормално функциониране, въпреки че са налични данни за хронични заболявания, доколкото последните са били с добър контрол, медикаментозно лечение и са били проследявани и диагностицирани навреме. Дегенеративните изменения по прешлените на гръбначния стълб нямат общо с инцидента. Всяко едно от травматичните увреждания – фрактура на таза и ребрата са от групата на средната телесна повреда, доколкото са довели до трайни затруднения в движението, съответно на таза, на единия крайник и снагата. Предвид засегнатите структури и клиничната изява на травмите белодробната тромбемболия е разстройство на здравето временно опасно за живота и също е от категорията на средната телесна повреда.

От заключението по назначената СПЕ се установява, че към настоящия момент не са установени сериозни психични увреждания при ищеца. Вследствие на инцидента бил нарушен сънят му. Имал е натрапливи мисли, свързани с болести и смърт. Станал е по чувствителен и уязвим на тема – несправедливо отношение, непризнаване и незачитане на неговия труд и усилия, които положил за работодателя. Ищецът е нямал в действителност истински намерения за суицид, както и не е правил опит в това отношение. Станал е по-неспокоен и по-лесно раздразнителен. Самочувствието и самооценката му са се понижили, станал е по-потиснат.

В хода на съдебното дирене вещото лице поддържа заключението си по СПЕ.

По делото са ангажирани и гласни доказателства чрез разпита на водените от двете страни свидетели.

В показанията си свид. И. С. Г. - А. сочи, че живее на семейни начала с ищеца. След инцидента на 27.04.2021 г. ищецът бил приет в МБАЛ „****“ при добро общо състояние. На 29.04.2021 г. бил изписан от болницата. На 30.04.2021 г. цяла нощ повръщал, след което го закарали в спешния център на МБАЛ „****“. След изписването му продължил да повръща и през цялото време бил с болки в гърба. Свит бил на кълбо, за да може да диша. По-късно бил приет в УМБАЛ „****“. След като изписали ищеца от болницата близо 2 месеца последният бил на легло. Ходел до тоалетната с помощта на патерици. Късно, около 3-ти/4-ти май 2021 г. служители на работодателя посетили адреса на ищеца с инструктажната книга и накарали същия да се подпише за дневния инструктаж. Ищецът вследствие на инцидента и травмите от него изпитвал страх, тревожност, бил потиснат. Почти не е оставал

сам вкъщи. Започнал да се подобрява на втория-третия месец. Едва на 30.08.2021 г. се върнал на работа, но при по-сериозно физическо натоварване се измарял много бързо. След завеждане на настоящото дело работодателят заплашвал ищеца, за това че ако не прекрати производството ще преустановят трудовото правоотношение с него, а ако го прекрати – ще продължи да работи и ще си получи неизплатените трудови възнаграждения.

В показанията си свид. В. А. В. сочи, че е син на свид. А.. Докато разкривал предпазните колани на ищеца му се завъртял свят и е паднал от ремаркетото на камиона с височина около 5 метра. Свидетелят не е бил очевидец на инцидента. След като са го изписали от болницата, около 2 месеца бил на легло. С помощта на патериците и на свидетеля ищецът е ходил до тоалетната. Възстановяването му продължило около 4-5 месеца. След инцидента ищецът доста по-бързо се измарял. Болял го кръстът и имал затруднения с дишането. Физически все още не е бил добре. Избягвал да върши тежка физическа дейност. След злополуката ищецът първите 2-3 месеца бил унил и психически деградирал. Споделил на свид. В., че смята да се самоубива, понеже не бил полезен за себе си.

В показанията си свид. М. С. сочи, че е бил очевидец на инцидента. Излага, че ищецът е носил термопанели в ремаркетото на камиона. Разтворил страничното чергило и се качил да махне коланите отгоре, след което залитнал и паднал. По време на освобождаването на коланите обувките на ищеца били подпетени, т.е. бил стъпил отгоре на задната част на обувката и ги ползвал като чехли, но това тогава не му направило впечатление, тъй като повечето работници шофьори така си носили обувките. При падането обувките му изхвъркнали. Височината, от която паднал ищеца, била около 2.5 метра максимум.

В показанията си свид. Т. К. сочи, че бил на мястото на инцидента, но не е видял ищеца как пада, а като го изправят, след като вече е бил паднал от ремаркетото на камиона. Ищецът бил уплашен и ударен. Свидетелят не е видял ищецът с какви обувки е бил обут, но колегите му казали, че бил обут с чехли. Ищецът бил бос, когато го изправяли след падането.

При така изложената фактическа обстановка съдът достига до следните **правни изводи**:

С настъпването на трудова злополука за увредения, а при смъртта му – за неговите наследници, възниква право на обезщетение за причинените им вреди, респективно задължение за репарирането им от прекия причинител на увреждането по силата на чл. 45 от ЗЗД и от работодателя по силата на чл. 200 от КТ. Отговорността на работодателя е безвиновна – тя не зависи от това дали негов орган, друг негов работник/служител или трето лице има вина за настъпването на вредата, дали е резултат на случайно събитие или непреодолима сила, а възниква само поради съществуващото между него и увредения трудово правоотношение. Отговорността е гаранционно-обезпечителна, защото е за вреди, причинени от или за които отговаря друго лице, поради което пострадалият има право да получи за тях само едно обезщетение до размера, дължим от причинителя. Когато вредите са причинени противоправно и виновно от друг работник/служител при работодателя и последният заплати обезщетение, той има регресно право срещу виновния на основание чл. 202 от КТ. А когато увреждането е причинено виновно от трето по отношение на трудовото правоотношение лице, работодателят разполага с регресното право срещу него по чл. 54 от ЗЗД за заплатеното обезщетение. Целта на регресните права е отговорността за вредите да бъде понесена от причинилия ги. Отговорността е за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Тя може да се намали при съпричиняване от пострадалия поради допусната от него груба небрежност, с размера на обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване, както и с размера на получените суми по сключени от работодателя договори за застраховане на работниците/служителите за риска "трудова

злополука".

За да бъде ангажирана обективната договорна отговорност на ответника, ищецът следва да установи в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на предявения осъдителен иск: наличието на валидно учредено трудово правоотношение между него и ответника; че процесният инцидент е настъпил по повод или във връзка с престиране на работна сила в полза на ответника-работодател; вида, характера, степента, интензитета и продължителността на възстановяване на твърдените неимуществени вреди, както и негативните психически и емоционални преживявания; размера на сторените разходи във връзка с лечението на травматичните увреждания; причинно-следствената връзка между процесния инцидент и претърпените имуществени и неимуществени вреди.

Ответникът следва да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да докаже по несъмнен начин своите дилаторни и перемпторни възражения и твърдения, включително и това за съпричиняване, а при установяване на горните факти – че е удовлетворил вземанията на ищеца.

По делото не се спори, а и от доказателствената съвкупност по категоричен начин се установява, че е налице валидно учредена трудовоправна връзка между ищеца и ответника; че по време на действие на договора ищецът на 27.04.2021 г. при освобождаване на товар от обезопасителните колани от ремаркетото на управлявания от него камион е загубил равновесие и паднал, който инцидент е деклариран от ответника и признат от НОИ като трудова злополука.

По несъмнен начин се установи от експертното заключение по назначената СМЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, пълно, обективно и неоспорено от страните, и наличието на причинно-следствената връзка между процесния инцидент и претърпените от ищеца травматични увреждания.

По делото се констатира от писмените документи, надлежно заверени по реда на чл. 183 от ГПК, по несъмнен начин, че общият размер на сторените разходи, във връзка с медикаментозното лечение на претърпените увреждания в резултат от падането, възлиза на **354.91 лева**, които са в пряка причинно-следствена връзка с инцидента, видно от заключението на вещото лице по допуснатата СМЕ, което обуславя уважаването на иска за присъждане на обезщетение за претърпените имуществени вреди в цялост.

Основният спор между страните, който е поставен за разрешаване пред настоящия съдебен състав е досежно размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, с оглед вида, характера, степента, интензитета и периода на възстановяване на претърпените от ищите травматични увреждания, негативни емоционални и психически преживявания и инвокираното възражение за съпричиняване, както и другите конкретни данни по делото.

Справедливото обезщетяване, каквото изисква чл. 52 от ЗЗД, на всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Определената сума пари в най-пълна степен следва да компенсира вредите. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на съда по същество на конкретни обстоятелства от обективната действителност. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. - в този смисъл е задължителната тълкувателна практика на ВС, обективирана в ППВС № 4 от 1968 г. на Пленума на ВС. Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е проява на справедливост, а е в

дисхармония със справедливостта определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди, като се обсъдят всички наведени доводи и обстоятелства, обосноваващи по-нисък размер на обезщетението. Обезщетението не следва да бъде източник на неоснователно обогатяване. При определяне на дължимото обезщетение следва да се държи сметка и за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите общественно-икономически условия на живот.

Предвид конкретните данни по делото, настоящият съдебен състав при определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди взе предвид следните обстоятелства, а именно: **вида на телесната повреда**, който се установява от заключението по СМЕ, а именно средна, изразяваща се в разстройство на здравето временно опасно за живота и трайни затруднения в движението на таза, на единия крайник и снагата; **характера на леките телесни повреди** – травма на главата – сътресение на мозъка; травма на таза – фрактура на дясна илиачна кост; травма на гръден кош – фрактури на ребра в ляво, контузия на бял дроб, усложнени с парациална белодробна тромбемболия; **интензитетът на уврежданията по тялото на ищеца** – травмата на главата е лекувана в условията на хоспитализация, консервативно, като не са възникнали усложнения; за травмата на таза е препоръчано домашно-амбулаторно лечение – постелен режим, ненатоварване и придвижване с патерици и прием на болкоуспокояващи медикаменти при необходимост; нараняванията, определящи гръдна травма, са диагностицирани на по-късен етап при поява на свързаните с тях усложнения; тромбемболията е животозастрашаващо състояние, налагащо консервативно болнично лечение с активно прилагане на антитромботична терапия; фрактурите на таза и ребрата са довели до трайно затруднение в движенията на десния долен крайник и съответно на тялото; **периодът на възстановяване** на процесните травми – около 4-6 месеца, при отчитане на факта, че към настоящия момент всички нарушения, свързани с травмите, са преодолени, като инцидентно при натоварване има поява на болка в лява гръдна половина и лек задух.

Съдът съобрази и факта, че ищецът няма отпаднали сетивни и моторни функции, движи крайниците си в пълен обем. Травмите не са наложили хирургично лечение, а само медикаментозно лечение.

На основание чл. 172 от ГПК, доколкото разпитаната свид. И. А. живее от около 17 години на семейни начала с ищеца, а свид. В. В. е неин син, съдът преценява достоверността на показанията им с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост от изхода на делото. След съвкупния анализ на показанията им с останалите писмени и експертни доказателства, съдът достигна до извода, че показанията на същите са логични, последователни, вътрешнонепротиворечиви, пълни и взаимно допълващи се. Свидетелите заявяват, че ищецът след инцидента е преживял негативни емоционални и психически преживявания, което е в унисон с експертното заключение по назначената СПЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено и неоспорено от страните. Бил потиснат, тревожен, унил, без никакво самочувствие, чувствал се безполезен, изпитвал страх. Около 6 месеца е бил в болничен и не е посещавал работното си място. Първите 2-3 месеца бил на легло. Констатира се още от гласните доказателства, че ищецът трудно е задоволявал базисните си потребности в ежедневието самостоятелно, като в началото е бил подпомаган от свидетелите и патериците.

Съдът съобрази и годините на пострадалия – 58 г. /57 г. към датата на инцидента/, като напредналата възраст обуславя по-ниския праг на търпимост към физическите болки и страдания, а по-доброто общо физическо здраве е от особена важност на тези години за работоспособен човек.

При съобразяване с посочените критерии, от една страна, и от друга – със съществуващите общественно-икономически условия в страната, съдът намира, че пълният размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди е **35 000.00 лева**, като за

разликата до предявените 60 000.00 лева, след изменението по чл. 214, ал. 1 от ГПК, частично от общо 70 000 лева, искът следва да се отхвърли като неоснователен.

Относно възражението за съпричиняване по чл. 201, ал. 1 от КТ вр. чл. 51, ал. 2 от ЗЗД:

Възражението за съпричиняване не е волеизявление, с което се упражнява потестативно право, а е твърдение за факт. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност. Изводът за наличие на съпричиняване от страна на пострадалия работник следва да се основава на доказани по безсъмнен начин факти, установяващи, че работникът не е проявил елементарно старание и внимание, че е пренебрегнал основни технологични правила и правила за безопасност, че не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка. Изводът за съпричиняване от страна на работника не може да почива на предположения, нито може да се обоснове само с допуснати от него нарушения на правилата за безопасност - работникът е допуснал груба небрежност само в случаите, когато поведението му съставлява тежко нарушаване на задължението да положи дължимата грижа при изпълнение на работата и това нарушение е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилите травматични увреждания /Решение № 94 от 29.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2649/2018 г., IV г. о., ГК/.

В конкретния случай ответникът твърди, че при освобождаване на обезопасителните колани от ремаркетото, ищецът не е спазил правилата за безопасни условия на труд и инструкциите на работодателя си. Ищецът бил с работни обувки, предоставени му от работодателя в комплект с работно облекло и лични предпазни средства, но обувките не са били добре обути от самия ищец и поради това той се е спънал и паднал, поради което е налице противоправно поведение и от страна на увреденото лице, доколкото е нарушена трудовата дисциплина. В настоящия казус от показанията на свид. М. С., които съдът кредитира като последователни и логични, се установява, че обувките на ищеца при разтоварването на камиона били подпетени, т. е. ищецът бил стъпил върху задната част на обувката и ги ползвал като чехли, след което при освобождаването на коланите залитнал и паднал. Свид. Т. К. не е видял ищеца като пада, но потвърждава думите на свид. С., че ищецът бил с подпетени обувки, доколкото последният бил бос при вдигането му от земята. При тези факти по делото от обективна страна е без значение дали ищецът е бил обут със съответните обувки или не, след като причината за падането не е в обувките, а в това че е загубил равновесие. Проблемите с равновесието могат да бъдат причинени от редица състояния и заболявания. По делото не се установява по несъмнен начин причината за залитането на ищеца. Последният нито се е подхлъзнал, нито се е спънал, заради това че е бил обут с подпетени обувки. Поведението на ищеца не може да се квалифицира като „груба небрежност“, а като проява на елементарна непредпазливост, което обуславя извода за липса на съпричиняване от страна на увреденото лице, поради което претендирания размер не следва да се намали.

За пълнота на изложението следва да се посочи още, че от показанията на свид. М. С. се констатира, че повечето шофьори на камиони са с „подпетени“ обувки, поради което облеклото на ищеца не му е направило впечатление на процесната дата 27.04.2021 г. Задължението на работодателя да осигури безопасни и здравословни условия за изпълнение на трудовите задължения от страна на работниците или служителите, не се изчерпва само с осигуряване на такива в началото на изпълнението на задълженията, а включва и задължението му да поддържа съществуването им през цялото време на изпълняването на работата. Последното се реализира и чрез осъществяване задължението на работодателя за контрол за изпълнението на трудовите задължения на работниците или служителите, свързани с осигуряването на безопасни и здравословни условия на труд, като при установяването на такива да предприеме мерки, включително и дисциплинарни за отстраняването на тези нарушения. Когато работодателят не предприеме такива мерки, при

наличието на постоянна практика, нарушаваща правилата за безопасна работа, при настъпила вследствие на това трудова злополука не се прилагат правилата на грубата небрежност по чл. 201, ал. 2 от КТ /Решение № 268 от 25.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1030/2020 г., IV г. о./. Т.е., дори да се приеме, че ищецът е загубил равновесието си, тъй като е носил работните си обувки като чехли, което е в разрез с трудовата дисциплина, то възражението на ответника е неоснователно, доколкото по делото се установи, че при ответния работодател носенето на подпетени обувки от шофьорите на товарни автомобили при изпълнението на трудовите задължения е постоянна практика.

Крайният извод на съда е за основателност на исковите за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 354.91 лева и за неимуществени вреди в размер на 35 000.00 лева.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от ЗА, в полза на адв. П. П. следва да се присъди адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от исковата претенция, чийто размер възлиза на 1 590.65 лева, определен от съда с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото и обема на оказаното професионално съдействие.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответната страна следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съразмерно с отхвърлената част от иска, чийто общ размер възлиза на 1 076.96 лева, от които: 103.55 лева – депозит за вещо лице по СМЕ и 973.41 лева – адвокатски хонорар, платен на два пъти по банков път, видно от представените платежни нареждания. Възражението за прекомерност е несъстоятелно, имайки предвид действителната фактическа и правна сложност на делото и обема на оказаното професионално съдействие от адв. Т., доколкото договореният адвокатски хонорар в размер на 2 350.00 лева надхвърля едва с 9.35 лева нормативно установения минимум по чл. 7, ал. 2, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна следва да се присъди сумата в общ размер от 1 707.10 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски, от които: 146.45 лева – депозит за вещо лице по СПЕ; 146.45 лева – депозит за вещо лице по СМЕ и 1 414.20 лева – държавна такса.

Водим от изложените мотиви, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, "Т. Ц. Е." ЕООД, ЕИК ***, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Й. Д. К., ЕГН *****, с адрес *** сумата в размер от **35 000.00 лева /тридесет и пет хиляди лева/**, представляваща парично обезщетение за претърпени от ищеца **неимуществени вреди**, изразяващи се в телесни увреждания, негативни емоционални и психически преживявания, болки и страдания, вследствие на трудова злополука, настъпила на 27.04.2021 г. в гр. Варна, както и сумата в размер на **354.91 /триста петдесет и четири лева и деветдесет и една стотинки/**, представляваща обезщетение за **имуществени вреди** – претърпени загуби, изразяващи се стойността на извършените разходи за прегледи и лечение, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Й. Д. К., ЕГН *****, с адрес *** **против** "Т. Ц. Е." ЕООД, ЕИК ***, с адрес: *** осъдителен иск с правна квалификация по чл. 200, ал. 1 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер от **25 000.00 лева /двадесет и пет хиляди лева/**, представляваща горницата над уважения размер от 35 000.00 лева до

предявения размер от 60 000.00 лева, *частично от общо 70 000.00 лева* – парично обезщетение за претърпени от ищеца *неимуществени вреди*, изразяващи се в телесни увреждания, негативни емоционални и психически преживявания, болки и страдания, вследствие на трудова злополука, настъпила на 27.04.2021 г. в гр. Варна.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК вр. чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 3 от ЗАДв, "Т. Ц. Е." ЕООД, ЕИК ***, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на адв. П. П. П. – ВАК, със служебен номер , с адрес: **** сумата в размер от **1 590.65 лева /хиляда петстотин и деветдесет лева и шестдесет и пет стотинки/** – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Й. Д. К., ЕГН *****, с адрес *** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на "Т. Ц. Е." ЕООД, ЕИК ***, с адрес: *** сумата в общ размер от **1 076.96 лева /хиляда седемдесет и шест лева и деветдесет и шест стотинки/**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноси, от които: 103.55 лева – депозит за вещо лице по СМЕ и 973.41 лева – адвокатски хонорар, платен на два пъти по банков път, видно от представените платежни нареждания.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, "Т. Ц. Е." ЕООД, ЕИК ***, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата в общ размер от **1707.10 лева /хиляда седемстотин и седем лева и десет стотинки/**, представляваща съдебно-деловодни разноси, от които: 146.45 лева – депозит за вещо лице по СПЕ; 146.45 лева – депозит за вещо лице по СМЕ и 1 414.20 лева – държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

*Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „ЗЕАД "Б. Ж. В. И. Г."“ ЕАД, ЕИК ***, конституирано на страната на ответника "Т. Ц. Е." ЕООД, ЕИК ***, на основание чл. 219, ал. 1 от ГПК.*

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____